

Kommentar

Ole Zacchi

Boligministeriet

»The proof of the pudding is the selling of the pudding.«

1. Jeg vil tage mit udgangspunkt for en vurdering af det statsvidenskabelige studium i det, der kommer ud af dette studium, nemlig de *statsvidenskabelige kandidater*.

Nu er det ganske vist ikke alene den givne personmasse udsat for det statsvidenskabelige studium, der er afgørende for hvilket resultat, der kommer ud af det. Relativt intensiv personlig »politisk« aktivitet og den udbredte hyppighed af mere eller mindre studierelevant erhvervsarbejde spiller nok så afgørende en rolle, ubetinget i positiv retning. Her synes det forhold, at den statsvidenskabeligt uddannelse er placeret i landets hovedstad, at være en ægte »appelsin i turbanen« for de vordende kandidater, både i relation til mulighederne for samfundsmæssig bevidsthedsgørelse og for erhvervsarbejde.

Mine kommentarer i det følgende til den statsvidenskabelige uddannelses »kvalitet« skal ses på denne baggrund.

2. Som aftager af kandidater med samfundsvidenskabelig uddannelse må man konstatere, at det i de senere år ikke blot er det mængdemæssige udbud, der er steget (i mit ministerium får vi efterhånden over 100 ansøgere, når vi opslår ledige stillinger for AC-erne). Også antallet af forskellige former for samfundsvidenskabelige uddannelser har vist en voldsom vækst (op mod 10 forskellige er ikke ualmindelige i ansøgerbunken). Sagt på en anden måde: Juristerne og politierne har for alvor fået konkurrence.

Hvis vi ser på varedeklarationerne for de samfundsvidenskabelige uddannelser, hvor adskiller statsvidenskabelige kandidater sig så fra de øvrige? Eller i økonomisprog: Hvor ligger politiernes komparative fordele?

3. Her vil jeg gerne pege på tre fagområder og et forhold, der er af mere metodisk karakter.

Det første fagområde er – helt banalt – den makroøkonomiske teori og politik. Det andet er samfundsbeskrivelsen – baseret på et økonomisk udgangspunkt – og i forlængelse heraf arbejdet med institutionsøkonomi. Sidstnævnte er et afgørende grundlag for arbejdet med såvel den økonomiske politik som den politiske økonomi. Det tredje fagområde er statistikken, både den praktiske og den teoretiske. For kvaliteten af dyrkelsen af disse tre fagområder tror jeg, at det er af væsentlig betydning at opretholde krav om et vist niveau for den matematiske indsigt.

Til de tre områder ville jeg gerne have kunnet tilføje, at denne særlige indsigt i makroøkonomi m.v. og statistik forenes med en vis indsigt i de juridiske områder. Det er imidlertid desværre ikke mere tilfældet. Jeg er altså enig med Nørregaard Rasmussen i, at her er måske sket noget, der ikke er helt velbetænkt. Når man arbejder sammen med jurister hver dag (og det gør virkelig mange politier), kommer en erkendelse af værdien af indsigt i juridiske metoder m.v. nu let til en. Men til gengæld nok tørst da, og så er det altså i en vis forstand for sent!

Det forhold af mere studiemetodisk karakter, jeg vil trække frem, er den analyse, afvejning og syntese, der er integreret i hele politstudiet. Måske mest de to første ting og i mindre grad den sidste.

4. Vedrørende de tre første fagområder vil jeg gerne slutte mig til Nørregaard Rasmussen på et enkelt, men centralt punkt. Ved studieordningen af 1971 forsvandt det fag, der hed »praktiske-statistiske øvelser«. Faget var placeret i begyndelsen af studiets anden del, d.v.s. nogenlunde svarende til 3. årsprøve i dag. Det reelle indhold af faget var arbejde med statistisk kildemateriale og rapportering og analyse af statistik og institutionelt stof i form af øvelser og opgaveskrivning; sidstnævnte i øvrigt af et ganske anseeligt kvantitativt omfang. Udover det faglige var der således også tale om, at man fik skærpet sin skrivefærdighed, hvilket slet ikke er at foragte. Noget man i hvert fald opdagede, når den store opgave skulle skrives, og når den egentlige erhvervsaktive periode meldte sig.

Mine erfaringer senere har lært mig, at indholdet af dette fag i princippet er kernen i det, en statsvidenskabelig kandidat er bedre end andre til, og derfor hyppigt bliver sat til og forventes at kunne klare.

Slagningen af dette fag (eller snarere en forbedret udgave heraf), er efter min mening den anden dødssynd, der er begået mod den statsvidenskabelige uddannelse ved 1971-ordningen (den første var som nævnt juraens overgang til at være helt valgfri).

5. Læseren vil af ovenstående kunne konstatere, at jeg ligger ganske meget på linie med min gamle (undskyld Nørregaard Rasmussen) lærer i vurderingen af den statsvidenskabelige uddannelse. En sådan konstatering er korrekt!

6. Som jeg indledte med, er den statsvidenskabelige uddannelse kun en (om end betydningsfuld?) del af de faktorer, der tilsammen er bestemmende for »kvaliteten« af den akademiske arbejdskraft, der bærer betegnelsen statsvidenskabelig kandidat.

Ser man på markedssituationen (beskæftigelsesmuligheder og erhvervsforløb) for sådanne kandidater, ser den – i hvert fald endnu – i realiteten ganske god ud. Lidt fagidiotisk kunne man sige, at det, at markedet clearer så pænt, tyder på, at tingene i det store og hele står vel til med den statsvidenskabelige uddannelse. Og mon ikke det også er den rigtige konklusion?